

สงขลาฝั่งหัวเขาแดง สู่อารยธรรมสร้างสรรค์ชุด ระเบียบขานารี

รวีสรา ศรีชัย^{1*}, ภูวนัย กาพวงค์²
Rawisara srichai¹, Puwanai Kalawong²

บทคัดย่อ

การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงชุด ระเบียบขานารี มีจุดประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ระเบียบขานารีชุด ระเบียบขานารีเป็นความงามลีลาท่ารำของสตรีเมืองสิงขรา (สงขลา) หัวเขาแดงซึ่งปกครองโดยชาวมลายูในช่วง พุทธศตวรรษที่ ๒๒ ในการนำดอกไม้เงินดอกไม้ทองเป็นเครื่องราชบรรณาการไปถวายยังกรุงศรีอยุธยา

ระเบียบขานารีผู้สร้างสรรค์ได้แนวคิดการออกแบบจากสตรีชั้นสูงเมืองสิงขรา (สงขลา) ฝั่งหัวเขาแดง เชื้อสายมลายูเดินทางไปถวายเครื่องราชบรรณาการ เป็นดอกไม้เงินทองให้กับกรุงศรีอยุธยา โดยระเบียบขานารีนำเสนอ ความงามลีลาท่ารำของหญิงสาวชาวมลายูผสมผสานกับแนวคิดการออกแบบของผู้สร้างสรรค์โดยใช้หญิงสาว จำนวน ๑๒ คนในการถ่ายทอดลีลากระบวนท่ารำที่สวยงามและอ่อนช้อย โครงสร้างระเบียบขานารีแบ่งออกเป็น ๒ ช่วง คือช่วงเดินทางไปกรุงศรีอยุธยา และช่วงเข้าวังถวายเครื่องราชบรรณาการดอกไม้เงิน ดอกไม้ทอง ซึ่งได้กำหนด นาฏยจารีตนาฏศิลป์พื้นบ้านรองเง็ง ลีละ ศิลปะการแสดงมลายูและนาฏศิลป์ไทย การแต่งกายของระเบียบขานารี เป็นการแต่งกายตามแบบวัฒนธรรมไทยมลายู เพลงประกอบระเบียบขานารีโดยคณะอัสลีมาลา เป็นการนำเอาเพลงเก่ามา เรียบเรียงใหม่ บรรเลงแบบวงดนตรีรองเง็งฝั่งตะวันออก ช่วงที่ 1 ช่วงทำออกใช้ปี (ปี่ซุญย์) เล่นเพลงจังหวะมะโย่ง ต่อด้วยจังหวะอัสลี ช่วงที่ ๒ ช่วงถวายเครื่องราชบรรณาการใช้จังหวะซิมเป็งและจังหวะอินัง หรือ มะอินัง

คำสำคัญ: ระเบียบขานารี

Abstract

The creation of Singora Naree Dance was aimed to create the dance which its postures would show the beauty of Singora women. In 22nd Buddhist Era, Singora was governed by Malayu people and had to send silver and gold flowers as a tribute to Ayudhaya.

This Dance was inspired from the native women who attended the tribute ceremony in Ayudhaya. It showed the beautiful of Malayu women, used 12 dancers. The structure of the dance was divided into 2 part, 1st showed the procession and 2nd showed the tribute ceremony. The dance was created from Rongngang, Sila, Malayu dance and Thai dance. The costume of Singora Naree Dance was created from traditional Malayu women costume. Music, using eastern rongngang music band, was arranged by Assaleemala music troope, 1st part used Mayong song continue with Assalee Rhythm, 2nd part was Sumpeng Rhythm and Enang Rhythm.

Keyword: Singora Naree Dance

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

² อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทนำ

ระบาสิงขรานารีเป็นผลงานการสร้างระบำนานุกรยรังสรรค์ของรุ่น ๕๓๔๘๐๔ สาขาวิชาานุกรยรังสรรค์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สร้างสรรค์โดยอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ของเมืองสงขลา มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน มีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านศิลปวัฒนธรรมได้พบหลักฐานความเจริญบนคาบสมุทรสทิงพระโดยมีเมืองสทิงพระเป็นศูนย์กลางการปกครองและเมืองท่าการค้า เมืองสงขลาจึงกลายเป็นแหล่งผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมอันหลากหลายซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความเจริญเติบโตของเมืองสงขลา(กิตติ ต้มไทย และคณะ,2544: หน้า 2) จังหวัดสงขลา ตั้งอยู่ในภาคใต้ของประเทศไทย เป็นจังหวัดที่มีประวัติความเป็นมายาวนานนับพันปี ประวัติศาสตร์ของเมืองสงขลาได้เริ่มขึ้นอย่างแท้จริง ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๒๒ที่ปรากฏชื่อในเอกสารพ่อค้าชาวตะวันตก ว่า SINGORA บ้าง SINGOR บ้าง น่าจะมีชื่อเมืองว่าเมืองสิงขระ ซึ่งเป็นชื่อของบ้านเมืองที่ปรากฏในจดหมายเหตุของอาหรับประมาณปลายพุทธศตวรรษที่ ๒๑ เรียกว่า “สิงกูร” หรือ “สิงขรา” (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ : ๒๕๔๒,หน้า๕๖) โดยมีการปกครองหรือสถานที่ตั้งเมือง ๓ แห่ง โดยลำดับพัฒนาการ ได้แก่ เมืองสงขลาฝั่งหัวเขาแดง (เมืองสิงขรา หรือนคริมลายุสงโฆรา) เมืองสงขลา ฝั่งแหลมสน และเมืองสงขลาฝั่งบ่อยาง สงขลาหัวเขาแดงตั้งอยู่บริเวณปากอ่าวทะเลสาบสงขลา สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นในช่วงกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี เนื่องจากปรากฏชื่อเมืองสงขลาในพระราชพงศาวดารกรุงศรีอยุธยาในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (อู่ทอง) สงขลาเป็นเมืองประเทศราชเมืองหนึ่งในบรรดาเมืองประเทศราชทั้งหมด ๑๖ เมือง(ศรีสมร ศรีเบญจพรางกุล: ๒๕๕๕, หน้า๑) ได้แก่ เมืองมะละกา เมืองชวาเมืองเกาะตะมะ เมืองเกาะลำเลียงเมืองตะนาวศรี เมืองนครศรีธรรมราช เมืองทวาย เมืองสงขลา เมืองจันทบุรี เมืองพิษณุโลก เมืองสุโขทัยเมืองสวรรคโลกเมืองพิจิตรเมืองกำแพงเพชรและเมืองนครสวรรค์ สงขลาเป็นเมืองชั้นโทที่ขึ้นกับกรุงศรีอยุธยากำหนดให้ส่งดอกไม้เงินทองและเครื่องราชบรรณาการเข้าไปถวายปีละครั้งเช่นเดียวกับหัวเมืองทั่ว ๆ ไป ขนาดและจำนวนของดอกไม้เงินทอง ทางฝ่ายรัฐบาลกลางเป็นผู้กำหนดและกำหนดไว้แน่นอนตายตัวเลยว่าปีหนึ่ง ๆ เมืองสงขลาจะต้องส่งดอกไม้ทอง ๖ ตัน หนักตันละบาท ดอกไม้เงิน ๖ ตัน (สงบ ส่งเมือง: ๒๕๔๒,หน้า ๓๒๖๔) หนักตันละบาท เมืองสงขลาได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการเครื่องราชบรรณาการอีกครั้งในปี พ.ศ.๒๔๐๓ และรายการเครื่องราชบรรณาการของเมืองสงขลาหลังจากปี พ.ศ.๒๔๐๓ ได้แก่ เทียนพนม หนักเล่มละบาท ๑,๐๐๐ เล่ม ผ้าขาวยาว ๕๐ คอก ๔๐ พับ กระเบื้องหน้าวัว ๒,๐๐๐ แผ่น เลื่อลวด ๑๕ ลวด จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น

ผู้สร้างสรรค์ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการส่งเครื่องราชบรรณาการคือดอกไม้เงินทอง ไปถวายยังกรุงศรีอยุธยา จึงสนใจนำประวัติของจังหวัดสงขลาช่วงพุทธศตวรรษ ๒๒ นำมาสร้างสรรค์เป็นระบำนานุกรยรังสรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาประวัติเมืองสงขลาหรือเมืองสิงขราฝั่งหัวเขาแดงซึ่งปกครองโดยชาวมลายู มาสร้างสรรค์เป็นระบำนานุกรยรังสรรค์ชุด ระบาสิงขรานารี

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

นาฏยประดิษฐ์ (สุพล วิรุฬห์รักษ์ : 2547,หน้า225) หมายถึง การคิด การออกแบบ และการสร้างสรรค์แนวคิด รูปแบบ กลวิธีของนาฏยศิลป์ชุดหนึ่ง ที่แสดงโดยผู้แสดงคนเดียวหรือหลายคน ทั้งนี้รวมถึงการปรับปรุงผลงานในอดีต นาฏยประดิษฐ์ จึงเป็นการทำงานที่ครอบคลุม ปรัชญา เนื้อหา ความหมาย ทำท่า ทำเดิน การแปลแฉก การตั้งซุ้ม การแสดงเดี่ยว การแสดงหมู่ การกำหนดดนตรี เพลง เครื่องแต่งกาย ฉาก และ ส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สำคัญในการให้นาฏยศิลป์ชุดหนึ่งสมบูรณ์ตามที่ตั้งใจไว้ผู้ออกแบบนาฏยศิลป์

วิธีดำเนินการวิจัย

กำหนดเนื้อหาและรูปแบบของชุดการแสดง ศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือ เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง กำหนดรูปแบบในการนำเสนอ ออกแบบท่าท่า กำหนดเพลงให้เข้ากับรูปแบบการแสดง

ออกแบบเครื่องแต่งกาย ดำเนินการฝึกซ้อม แล้วนำผลงานสร้างสรรค์ระบำนำเสนอในรูปแบบงานวิจัยสร้างสรรค์
 ระบำนาฏยรังสรรค์ชุด ระบำสิงขรานารีและวดีทัศน์

สรุปผลการวิจัย

๑. ประวัติระบำสิงขรานารี

การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงชุด ระบำสิงขรานารี มีจุดประสงค์เพื่อแสดงออกซึ่งลีลาท่ารำความสวยงาม
 ของสตรีเมืองสิงขรา(สงขลา)หัวเขาแดง ซึ่งปกครองโดยชาวมลายูในช่วงพุทธศตวรรษที่ ๒๒ นำมาสร้างสรรค์เป็น
 ระบำนาฏยรังสรรค์ชุดระบำสิงขรานารี ผลงานนาฏยรังสรรค์ประจำปีรุ่น ๕๓๔๘๐๔ โดยมีอาจารย์วิสิษฐา ศรีชัยเป็น
 อาจารย์ที่ปรึกษา

๒. แนวคิดของระบำสิงขรานารี

หญิงสาวเมืองสิงขรา(สงขลา) ผึ่งหัวเขาแดงเชื้อสายมลายู (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและ
 จัดหมายเหตุ:๒๕๔๒,หน้า 56) เดินทางไปถวายเครื่องราชบรรณาการดอกไม้เงินดอกไม้ทองเพื่อถวายแก่เจ้าเมืองกรุง
 ศรีอยุธยา โดยการนำเสนอความงดงามผ่านลีลาท่ารำของหญิงสาวชาวมลายูผสมผสานกับจินตนาการของผู้
 สร้างสรรค์

๓. โครงสร้างของระบำสิงขรานารี ผู้สร้างสรรค์ได้กำหนดโครงสร้างของระบำสิงขรานารีโดยแบ่งออกเป็น
 ๒ ช่วง ได้แก่

๓.๑ ช่วงเดินทางไปถวายเครื่องราชบรรณาการ

๓.๒ ช่วงถวายเครื่องราชบรรณาการ (ดอกไม้เงิน และดอกไม้ทอง)

๔. นาฏยจารีต ผู้สร้างสรรค์ได้กำหนดนาฏยจารีตที่ใช้ในระบำสิงขรานารีดังนี้ นาฏศิลป์พื้นบ้านรองเง็ง ลีละ
 (ประพนธ์ เรื่องนนท์: ๒๕๑๙, หน้า ๓๕) ทำรำมลายูและนาฏศิลป์ไทย

๕. เครื่องแต่งกาย

การแต่งกายของระบำสิงขรานารี เป็นการแต่งกายตามแบบวัฒนธรรมไทยมลายู ใช้ลักษณะผ้านุ่งเป็น
 ตัวบ่งบอกระดับชนชั้นฐานะ ซึ่งสิงขรานารีจัดอยู่ในระดับชั้นปกครอง เครื่องแต่งกายของระบำสิงขรานารี
 ประกอบด้วย ผ้าที่ใช้จะเป็นผ้าทอหรือพิมพ์ลายแบบผ้าจวนตานี การนุ่งผ้าแบบจีบหน้านางกว้าง ๑.๕ นิ้ว
 ใช้ผ้าพันอกปล่อยชายยาวสะเอว ศิราภรณ์แบบทางมลายู ใช้เครื่องทองแขก เครื่องประดับ มีต่างหู สร้อยคอแบบ
 มลายูมีจี้ห้อยลงมา ๓ ชั้น มวยผม ดอกไม้ประดิษฐ์ ปิ่นแฉ่งรัศมี กำไลข้อมือและกำไลต้นแขนข้อมือปะเก็น หัว
 เข็มขัดประเก็นรูปทรงแบบวัฒนธรรมมลายู

ภาพที่ 1 เครื่องแต่งกายสิงขรานารี

ที่มา : ภูวนัย กาฬวงศ์

๖. อุปกรณ์ ดอกไม้เงินและดอกไม้ทอง ทำเลียนแบบดอกไม้เงินดอกไม้ทองของจริงจากในพิพิธภัณฑ์สถาน
 แห่งชาติภัลลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

ภาพที่ 2 ดอกไม้เงินดอกไม้ทอง
 ที่มา : ภูวนัย กาฬวงศ์

๗. เพลงและดนตรี ระเบียบวาระการแบ่งเพลงออกเป็น 2 ช่วงทำนองเพลง เป็นทำนองโบราณเป็นการนำเอาเพลงเก่ามาเรียบเรียงใหม่ให้เข้ากับแนวคิดของระเบียบวาระดนตรีที่ใช้เป็นวงดนตรีร้องเงี้ยวปัดตानी (ร้องเงี้ยวฝิ่งตะวันออก) ช่วงที่ 1 ช่วงทำนองใช้ปี (ปีชุนัย) เล่นเพลงจังหวะมะโย่งต่อดั้วจังหวะอัลลี ช่วงที่ ๒ ช่วงถวายเครื่องราชบรรณาการใช้จังหวะซุ่มเป็งและจังหวะอินัง หรือ มะอินัง

๘. ทำรำระเบียบวาระการ เป็นระเบียบที่ใช้หญิงสาวถ่ายทอดผ่านกระบวนลีลาทำรำที่มีความงดงาม ทำรำระเบียบวาระการเป็นการผสมผสานระหว่างทำรำพื้นบ้านภาคใต้ตอนล่างกับทำรำมลายูแต่จะเน้นการใช้สะโพกแบบมลายู ใช้นักแสดงผู้หญิง ๑๒ คน โดยมีอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดงคือ ดอกไม้ทอง ๖ ต้น และดอกไม้เงิน ๖ ต้น ระเบียบวาระการนี้แบ่งการแสดงออกเป็น ๒ ช่วง คือ

ช่วงที่ ๑ ช่วงเดินทางไปกรุงศรีอยุธยาใช้เพลงปีเป่าจังหวะมะโย่งและจังหวะอัลลี กระบวนรำถ่ายทอดถึงความสวยงามของสตรีชั้นสูงเมืองสิงขราที่นำดอกไม้เงินดอกไม้ทองซึ่งเป็นเครื่องราชบรรณาการไปถวายยังกรุงศรีอยุธยา โดยถ่ายทอดผ่านทำรำในช่วงที่ ๑ มีทำรำดังนี้ ทำออก ทำจับดอกไม้ฐานไหล่ ทำตั้งวง ทำพลิกมือ ทำจับดอกไม้ไหล่ ทำวางทั้งสองยืน ทำจับดอกไม้ไหล่ ทำส่งายืนและนั่ง ทำออกดอกไม้ ทำวนตั้งซุ่ม ทำซุ่มสองวง ทำซุ่มพลิกมือ ทำถอย ทำเข้า ทำดอกไม้ ๔ ต้น ทำดอกไม้วาดเท้า ทำซุ่มดอกไม้ ๔ ต้น ทำออกดอกไม้ ๑๒ ต้น ทำถือดอกไม้วาดเท้า ทำซุ่มดอกไม้หลายระดับ ทำหมุนดอกไม้ไหล่ ทำมือรอง ทำดอกไม้ไหล่ ทำถือดอกไม้วงไหล่ ทำเข้าขบวน ทำรองดอกไม้ฐานไหล่ ทำจับดอกไม้ฐานไหล่ ทำเข้าขบวนซุ่มประตูดวง ทำเดินขบวน ทำเข้าวง ทำรองฐานดอกไม้ ทำคลานเข้า ทำวางดอกไม้ ทำทำความเคารพ

ช่วงที่ ๒ ช่วงถวายเครื่องราชบรรณาการดอกไม้เงินดอกไม้ทองใช้จังหวะซุ่มเป็งและจังหวะอินัง ทำรำถ่ายทอดถึงการเข้าวังเพื่อถวายเครื่องราชบรรณาการ โดยถ่ายทอดผ่านทำรำในช่วงที่ ๒ มีทำรำดังนี้ ทำคลานเข้าออก ทำคลานออก ทำดอกไม้เสมอหน้า ทำเตะเท้าซุ่มเป็ง ทำบวกคูณ ทำวนดอกไม้ ทำซุ่มดอกไม้เท้าซุ่มเป็ง ทำส่งายืน ทำรำกลุ่ม ทำดอกไม้สูงซุ่มสามเหลี่ยม ทำหมุน ทำลากลับ ทำจับดอกไม้เป็นวงกลม ทำซุ่มตอนจบ ทำเก็บดอกไม้เข้าวัง ทำทำความเคารพกลับ

จากการสร้างสรรค์ระเบียบวาระการ พบว่า ทำรำและรูปแบบแถวสามารถจำแนกได้ ๕ ประเด็นคือ

๑. ทำรำเดี่ยวที่ไม่ใช้อุปกรณ์ เป็นทำรำที่ผู้รำสามารถปฏิบัติทำรำสมบูรณด้วยตัวเองเพียงคนเดียว ไม่มีอุปกรณ์ประกอบการรำ มีทำรำ ดังต่อไปนี้ ทำออก ทำจับดอกไม้ฐานไหล่ยืนและหลัง ทำวงไหล่ ทำพลิกมือ ทำวางทั้งสองนั่งและยืน ทำจับดอกไม้ไหล่ นั่ง-นั่งตั้งเข้า-ยืน ทำส่งายืน ทำซุ่มดอกไม้ นั่งไขว่เท้า-ตั้งเข้า ทำเข้าไปเอาดอกไม้ ทำส่งมือและทำทำความเคารพแล้วลากลับ ทำรำเดี่ยวนี้มุ่งนำเสนอลีลาทำรำที่แสดงความสวยงามของสตรีชั้นสูงเมืองสิงขรา

๒. ทำรำเดี่ยวที่ใช้อุปกรณ์ เป็นทำรำที่ผู้รำสามารถปฏิบัติทำรำสมบูรณด้วยตัวเองเพียงคนเดียว มีกิ่งไม้เงินทองเป็นอุปกรณ์ประกอบการรำ มีทำรำดังต่อไปนี้ ทำออกดอกไม้ ทำดอกไม้สูง ทำซุ่มดอกไม้ระดับนั่ง-ตั้งเข้า-ยืน ทำถือดอกไม้วงไหล่ ทำรองดอกไม้ ทำดอกไม้สูงทำนั้งบนสันเท้า-ระดับตั้งเข้า-ระดับยืน ทำคลานเข้าเข้า-ออก ทำ

ดอกไม้เสมอหน้า ทำตะเท้าซุ้มเปง ทำวนดอกไม้ ทำชูดอกไม้ ทำสง่า ทำลากลับ ทำจับดอกไม้เป็นวงกลม ทำจับดอกไม้สองมือ และทำนำดอกไม้เก็บเข้าวัง ทำรำเดี่ยวที่ใช้อุปกรณ์นี้มุ่งนำเสนอความสวยงามของดอกไม้เงินดอกไม้ทองเครื่องราชบรรณาการให้มีความโดดเด่นเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 3 ทำรำเดี่ยวแบบไม่ใช้อุปกรณ์และทำรำเดี่ยวที่ใช้อุปกรณ์
 ที่มา : ภูวนัย กาฬวงศ์

๓. ทำรำกลุ่ม เป็นทำรำที่มีผู้รำหลายคนปฏิบัติทำรำร่วมกันจึงได้ทำรำที่สมบูรณ์ มีกิ่งไม้เงินทองเป็นอุปกรณ์ประกอบการรำ มีทำรำคือ ทำวนดอกไม้ และทำจับดอกไม้เป็นวง ทำรำกลุ่มนำเสนอความรื่นเริงยินดีของสตรีเมืองสิงขราที่ได้นำดอกไม้เงินดอกไม้ทองมาถวายยังกรุงศรีอยุธยา

ภาพที่ 4 ทำรำกลุ่ม
 ที่มา : ภูวนัย กาฬวงศ์

๔. ทำซุ้ม เป็นทำรำที่มีผู้รำหลายคนปฏิบัติทำรำร่วมกันจึงได้ทำรำที่สมบูรณ์ใช้แสดงทำนึ่งในช่วงหนึ่งช่วงโตของระบำเป็นท่าหยุดนิ่งอยู่ระยะเวลาหนึ่ง มีกิ่งไม้เงินทองเป็นอุปกรณ์ประกอบการรำ มีทำรำดังต่อไปนี้ ทำซุ้มสองวง ทำซุ้มดอกไม้หลายระดับ ทำเข้าขบวนซุ้มประตูล้าง ทำเข้าวัง ทำรองฐานดอกไม้ ทำซุ้มตอนจบ ทำซุ้มนี้มุ่งนำเสนอความสามัคคีของสตรีชั้นสูงเมืองสิงขรา

ภาพที่ 5 ท่าซุ่ม

ที่มา : ภูวนัย กาฬวงศ์

๕. การใช้รูปแบบของแถว การใช้แถวของระบำสิงขรนาารีมีการแปรแถวจำนวน 35 แถวอยู่ในการแสดงแต่ละช่วง รูปแบบแถวที่นำใช้สามารถสรุปกลุ่มแถวได้ดังนี้ แถวเฉียง เดินสวนแถวกัน แถวหน้ากระดาน แถวสับหว่าง แถวตอน ซุ่มชมดอกไม้ แถวดอกไม้ ๔ ต้น แถวดอกไม้ ๔ ดอก แถวปากพญาคง่า แถวซุ่มเข้าวัง แถวเลขแปด แถวใบโพธิ์ แถวบวก แถวสามเหลี่ยม และแถววงกลม

อภิปรายผลการวิจัย

การสร้างสรรค์ระบำนาฏยรังสรรค์ ชุด ระบำสิงขรนาารีนี้ได้ถ่ายทอดบทบาทหน้าที่และความสวยงามอ่อนหวานของสตรีชั้นปกครองของเมืองสิงขรในสถานะเมืองขึ้นต่อกรุงศรีอยุธยาในช่วงพุทธศตวรรษที่ 22 นอกจากนี้ยังสามารถถ่ายทอดความงดงามของเครื่องราชบรรณาการดอกไม้เงินดอกไม้ทองประกอบลีลาการรำแบบมลายูที่ผสมผสานทำรำนาฏศิลป์ไทยในขบวนการเดินทางและถวายดอกไม้เงินดอกไม้ทองโดยมีดนตรีรองเง็งตระวันออกบรรเลงประกอบการแสดง

ข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การศึกษาประวัติเมืองสงขลาในอดีตนั้น เป็นเรื่องราวที่คนปัจจุบันควรศึกษาเพราะมีประวัติความเป็นมายาวนาน การได้สร้างระบำถ่ายทอดเรื่องราวเมืองสงขลาสามารถสร้างจิตสำนึกรักบ้านรักเมืองของตนเอง การวิจัยสร้างสรรค์การแสดงที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวเมืองสงขลาผ่านการแสดงได้อย่างรวดเร็ว หน่วยงานภาครัฐควรให้การสนับสนุนงานวิจัยสร้างสรรค์

เอกสารอ้างอิง

- กิตติ ตันไทย และคณะ, การศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น. ๒๕๔๔.
 คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ. วัฒนธรรมพัฒนาการทางด้านประวัติศาสตร์
 เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดสงขลา. กรุงเทพฯ:คุรุสภาลาดพร้าว. ๒๕๕๒.
 ประพนธ์ เรืองณรงค์. สิละโน ตำนานการละเล่นและภาษาชาวใต้. ๒๕๑๙.
 พรเทพ บุญจันทร์เพ็ชร. ครูชำนาญการทางด้านนาฏศิลป์. สัมภาษณ์ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗.
 ศรีสมร ศรีเบญจพรางกุล. ประวัติศาสตร์เมืองสงขลา. กรุงเทพฯ: หจก.ภาพพิมพ์. ๒๕๔๔.
 สงบ ส่งเมือง “เครื่องราชบรรณาการจากหัวเมืองภาคใต้,” สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคใต้ เล่ม ๓. ๒๕๕๒.
 สงบ ส่งเมือง “ดอกไม้เงินทอง,” สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคใต้ เล่ม ๕. ๒๕๔๒.
 สุรพล วิรุฬห์รักษ์. หลักการแสดงนาฏศิลป์ปริทรรศน์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๗.
 อภิชาติ คัญทะษา. หัวหน้าวงดนตรีรองเง็งคณะอัสสัมชัญ. สัมภาษณ์ ๕ มีนาคม ๒๕๕๗.